Fűzfa Balázs

EGY TANTÁRGY HALÁLÁRA

PÁRATLAN OLDAL - LV. évfolyam 37. szám, 2011. szeptember 16.

Senki nem vette észre, úgy múlt el. Talán nem is kár érte? Talán. Hiszen csak arra volt jó, hogy őszülő hajú matrónákat bosszantsanak holmi kőművestanoncok, hogy ők ugyan (el) nem olvasnak semmit, nemhogy regényekkel, novellákkal, versekkel múlatnák a drága bulizós időt. De a traktorosoknak, kertészsegédeknek és a többi „iparitanuló"-nak is felesleges immár Vörösmarty, Arany, Petőfi, Kosztolányi, Babits... - Esterházyról, Parti Nagyról, Kertészről nem is beszélve.
Szeptember 1-jétől Magyarországon az előrehozott szakiskolai képzésben nincs irodalom tantárgy. Sőt mi több, nincs magyar nyelv és irodalom tantárgy sem. „Anyanyelvi (sic!) kompetenciaterület"-nek nevezett valami van helyette, melynek tematikájában írók, költők, szépirodalmi alkotások egyáltalán nem szerepelnek. Az irodalomhoz annyi köze van ennek a kompetenciaterületnek, hogy - véletlenül benne maradt? - megemlíti az „időmértékes verselés" fogalmát...
Búcsúzunk tehát Tőled, magyar nyelv és irodalom tantárgy, szép volt az elmúlt 165 év, mely tán vissza se jő már soha többé. Reményünk csak annyi, hogy az agónia - amíg a különböző iskolatípusokba begyűrűzik e hatás - eltart még néhány évtizedig.
Béke Veled!